

göromål. — Syn. Förhindra, Förekomma, Afböja, Afvärja, Afvända, Förebygga, Sätta bom, dam för, Afstyra, Afhålla, Afhjelpa. — *H. sig*, v. r. 1) (fam.) Låta hindra sig. *H. dig icke för vår skull.* — 2) *H. sig ifrån*, afhålla sig ifrån. *Jag kan ej h. mig ifrån att skratta, att gråta.* — *Hindrande*, n. 4.

HINGST, m. 2. 1) Häst af hankön, som icke blifvit utskuren. — 2) (fig. fam.) Liderlig karl.

HINGSTERIDARE, m. 3. Så kallades fordom menige karlarne af konungens garde till häst. *H-arne voro delte i två fanor: Svarte och Blanke ryttare.*

HINGSTRIDARE, m. 3. Stallbetjent, som rider in hästar.

HINK, hi'ngk, m. 2. 1) Ett slags mindre laggkärl, högre, men smalare än ett ämbar, hvarmed vatten hinkas upp ur en brunn. — 2) (jäg.) Se *Vippgalge*.

HINKA, hi'ngka, v. n. 1. I. Medelst hink upphämta vatten ur en brunn. *H. upp*, se *Upphinka*.

HINKA, hi'ngka, v. n. 1. II. (fam.) Se *Linka*.
HINNA, f. 1. 1) Tunt öfverdrag, som bildar sig på ytan af flytande ämnen, antingen genom fördunstning eller deras tjocknande genom hetta. — 2) (fysiol.) Benämning på sidovis hopfogade fibrer, af hvilka somliga bidraga att bilda rör- eller kanalformiga organer, såsom blodkärlen, magen och tarmkanalen, m. m. — 3) Tunt, fast öfverdrag, som bildar sig på sår, först då de börja att läka ihop. — *Ss. Hinnaktig, -artad, -lös, -skalig, -läckl.*

HINNA, v. a. 3. Ind. pres. sing. *Hinner*; pl. *Hinna*. Impf. sing. *Hann*; pl. *Hunno*. Imper. sing. *Hinn*; pl. *Hinnen*. Impf. konj. *Hunne*. Sup. *Hunnit*. Part. akt. *Hinnande*; part. pass. *Hunnen*. 1) Gå, rida, åka, segla o. s. v. så mycket fortare, än någon som är före på samma väg och beger sig åt samma håll, att man kommer ända fram intill honom. Man säger äfven i samma mening *H. på, upp. H. någon, som gått, ridit, åkit förut. Gå före; jag hinner er snart* — Syn. Upphinna, Uppnä. — 2) Komma fram till ett mål, till ett ställe, dit man ämnat sig. *H. målet för sin vandring, sin resa. H. toppen af ett berg.* (Fig.) *H. målet*, ernå, hvad man haft i sigte, t. ex.: *h. målet för sina önskingar.* — Syn. Nå, Uppnä; (fig) Ernå, Vinna. — 3) Tillryggalägga. *Han har redan hunnit halva vägen.* — V. n. 1) Komma ända fram till ett mål, till ort och ställe, dit man ämnat sig. *Innan jag h-ner dit. Mitt gevär, min syn h-ner ej så långt.* Brukas för denna bem. mest i förening med partikeln *Fram*, t. ex.: *H. fram till målet, till sin bestämmelseort. Hur dags kunne vi h. fram? Kulan hann icke fram, gick icke fram till målet eller dit man syftade.* — *H. förbi, före, förut, igenom, in, ned, omkring, ut, öfver*, komma förbi, före, o. s. v. *H. om*, komma framom, före någon, som förut varit före; äfv. (fig.) komma längre än en annan i arbete, företag, o. s. v., t. ex.: *Han h-ner snart om sin äldre bror i latinet.* — *H. på, upp*, se *Upphinna*. *H. upp emot*, gå upp emot, t. ex.: *Han h-ner på långt när icke upp emot Linné. H. upp till*, hinna fram till, räkka upp till. — *H. undan*, komma undan, innan någon efterföljande upphinner en; få tid på sig att undkomma. — Syn. Nå, Räkka. — 2) Hafva tillräcklig tid att göra något, att få något färdigt. *Jag h-ner ej bli färdig i dag. Jag h-ner ej att göra det.*

Om jag h-ner, så kommer jag. (Aktivt) *Han h-ner ingen väg*, gör inga framsteg, får ingenting färdigt. — *H. med*, få slut på något, få färdig. *Jag har ej hunnit med alltsammans. Jag h-ner ej med att göra det.* — 3) Fortkomma i arbete, förehafvande af hvad slag som helst. *Huru långt har du hunnit i ditt arbete? Jag har ej hunnit långt ännu. Jag har hunnit till sista sidan. Huru långt har ni hunnit med er process?* — Syn. Komma. — 4) Räkka till. *Det h-ner ej ibland så många.* — *H. fram, igemom*, räkka, sträcka sig ända fram, igenom. *H. ihop*, säges om något, som är tillräckligt långt, bredt, vidt, för att ändarna eller sidorna gå ihop, kunna förenas. *H. in, ned*, räkka in, ned. *H. till*, räkka till, vara tillräcklig, t. ex.: *Detta kläde hinner icke till en rock. Ingenting vill h. till i det huset. Vinet h-ner till för alla.*

HINNAKTIG, HINNARTAD, a. 2. Som till utseende eller beskaffenhet liknar en hinna.

HINNANDE, n. 4. Händelsen, att man hinner (aktivt).

HINNFÖRM, hi'nnförm, m. 2. Packe af på hvarandra lagda, fyrkantiga lappar af guldslagarhinna, med guld-, silfver- ell. platinablåd inlagda mellan dem.

HINNFUKT, f. 3. En torr, enfröig, slät ell. på inre sidan längs efter färad frukt, som fast omslutes af det med densamma sammanväxta hinnaktiga fruktbladet.

HINNSVAMP, m. 2. (bot.) Benämning på de slags svampar, hvilkas groddkorn äro inneslutna af en särskilt hinna i egna fästen.

HINSIDAN, f. sing. def. (af gamla pron. *Hin*) På h., på andra sidan.

HIÖB, jäbb, nom. propr. m. En i Hiobs bok i bibeln framställd person, som hemsöktes med hopade olyckor.

HIÖBSPÖST, jäbbspöst, m. 3. Högst sorglig underrättelse.

HIPPOCRAS, hi'ppokras, m. sing. Ett slags dryck, tillredd af malvasir- och franskt vin med kanel, ingefära, muskott, kryddneglikor och socker.

HIPPOTAMOS, hippopätamäss, m. sing. Se *Flodhäst*.

HIPPURIT, --it, m. 3. Ett slags fossil mussla.

HIRA, f. sing. Svindel hos kreatur, t. ex. får, kalvar, m. fl.

HIRA, v. n. 1. (pop. o. fam.) Vara yr i hufvudet, svindla. — Uttalas ofta *Hirra*, men skrives icke rätteligen så.

HIRDMÄN, m. 3. pl. (ford.) Hofmän.

HIRRA, se *Hira*.

HIRS, hirrs, m. sing. Ett slags indiskt sädeslag, äfven odladt i Europa. Panicum millaceum. — *Ss. H-gryn, -korn, -formig, -lik.*

HIRSCHFÄNGARE, m. 3. (jäg.) Sidogevär med kort, bred, rak, mot spetsen tveggad klinga, som jägare bära på hjort- och vildsvinsjagt. Skrifves oriktigt Hårsvängare.

HIRSGRÖT, m. 2. Gröt af hirsgryn.

HIRSTEN, m. 2. (mineral.) Finkornig råmsten.

HISKLIG, a. 2. 1) I högsta grad förskräcklig, ytterst ryslig. *Ett h-gl vidunder, odjur, missfoster.* En h. afgrund. — Bör icke brukas såsom fullkomligt synonymt med Ryslig, Förskräcklig, m. fl., utan endast som superlativ af dem. — Syn. Se *Förskräcklig*. — 2) (fam.) Öfverdrifvet stor eller mycken. *En h. gädda. En h. hop, mängd, myckenhet. En h. här.* —